

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

SALT LAKE TÆMPEL.

de Sidste-
Sellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9.

1 Maj 1903.

52 Aargang.

”Prøb Aanderne”.

Af Profeten Joseph Smith.

„Vi ere ikke skyldige at annamme nogen Aabenbaring fra nogen Mand eller Kvinde, undtagen de ere lovmæssigt ansatte og ordinerede til den Myndighed og give tilstrækkelig Bevis derpaa. Jeg vil lade Alle vide, at det er imod Guds Husholdning, at nogen af dens Medlemmer eller nogensomhelst Anden skulde erholde Aabenbaring til Undervisning for dem, som have modtaget en højere Myndighed end de selv, og det vil være urigtigt at fæste Lid til dem; men sfer det, at Nogen har et Syn eller et Besøg af et himmelsk Sendebud, da maa det være til deres egen Gavn og Opbyggelse; thi Kirkens Grundfætninger, Styrrelse og Lære bestaar i Rigets Røgler.“

Joseph Smith.

Paa Grund af Hændelser, som i den senere Tid have fundet Sted blandt os, er det en bydende Pligt for mig at sige Noget om de mange falske Aander, der paavirke Menneskene.)*

Af Apostlenes Skrifter se vi tydeligt, at mange falske Aander eksisterede i deres Dage og vare „udgangne i Verden“, samt at der udkrævedes Kundskab, som Gud alene kunde give, til at opdage falske Aander og til at prøve, hvilke Aander der vare af Gud. Verden i Almindelighed har været indviklet i stort Mørke, hvad denne Sag angaar, og hvorledes kunde det være anderledes? „Thi Ingen kjender de guddommelige Ting uden ved Guds Aand.“

Egypterne vare ikke i Stand til at opdage Forskjellen mellem Mose Mirakler og Troldkarlernes, førend de bleve prøvede ved Siden af hver-

*) Denne Artikel blev første Gang offentliggjort i 1842.

andre, og dersom Moses ikke var kommen iblandt dem, vilde de uden Tvivl have troet, at Troldkarlens Mirakler udførtes ved Guds overordentlige Kraft; thi store vare de Mirakler, der udførtes af dem — en overnaturlig Virksomhed udfoldedes, og en stor Kraft lagdes for Dagen.

Spaakvinden i Endor er ikke mindre mærkelig. Hun havde Magt til at kalde Profeten Samuel op af Graven, saa at han viste sig for den forbausede Konge og aabenbarede ham hans tilkommende Skæbne. Hvem kunde sige, om denne Kvinde var af Gud og en retfærdig Kvinde, eller om den Kraft, hun besad, var af Djævelen og hun en Hæx, som Bibelen siger? Nu er det let for os at sige; men hvis vi havde levet paa hendes Tid, hvem af os kunde da have afløret Hemmeligheden?

Det vilde have været ligesaa vanskeligt for os at sige, ved hvilken Magt Apostlene profeterede, eller ved hvilken Kraft de talte og gjorde Undergerninger. Hvem kunde have sagt, om Simon, benævnet Troldkarlen, var af Gud eller af Djævelen?

Der har i enhver Tidsalder altid været en tilshneladende Mangel paa Kundskab angaaende disse Ting. Alle Slags Aander have optraadt til enhver Tid og næsten iblandt alle Folk. Hvis vi gaa til Hedningerne, saa have de deres Aander; Muhamedanerne have deres; Jøderne, de Kristne, Indianerne — Alle have deres Aander, deres overnaturlige Virken, og Alle paaftaa, at deres Aander ere af Gud. Hvem kan løse denne Gaade? „Prøv Aanderne“, siger Apostelen Johannes, men hvem skal gjøre det? De Lærde, Filosoferne, de Vise, de Geistlige — Alle ere lige uvidende. Hedningerne rose sig af deres Guder og af de store Ting, som deres Drakler have udrettet. Muhamedaneren holder paa sin Koran og de guddommelige Meddelelser, hans Forfædre have modtaget, og som han endnu modtager. Jøderne have fra ældre og nyere Tider talrige Exempler paa, at Mænd ere fremstaaede blandt dem og have paaftaaet, at de vare inspirerede af Gud og sendte for at forkynde om store kommende Begivenheder, og de Kristne have ikke forsømt at følge Exemplet.

„Prøv Aanderne“, men hvormed? Skal man prøve dem med Menneftenes Trosbekjendelser? Hvilken u hørt Daarskab, hvilken dyb Uvidenhed, hvilken beklagelig Dumhed! At prøve et evigt Væsens Virksomhed ved Noget, der er undfanget i Uvidenhed, et Spindelbævd fra i Gaar! thi jeg paaftaar, at Aanderne ere evige Væsner. Englene vilde blues, og Djævlene vilde fornærmede sige: „Kristus kjende vi, og om Paulus vide vi, men hvem ere I?“ Lad hvert Mennefte eller Samfund forfatte en Trosbekjendelse og prøve Aanderne ved den, og Djævelen vilde ryfte af Latter — han kunde aldrig ønske eller forlange noget Bedre. Dog høre mange Mennefter sig saaledes ad, og derfor ere saa mange Aander udgaaene i Verden.

Det er et stort Onde, at Menneftene ere uvidende om Aanderne Natur, om deres Magt, Love, Regjering, Bestyrelse, Kundskab osv., og derfor tro de, at ethvert Syn eller enhver Aabenbaring maa være fra Gud. Derfor griebes Methodisterne, Presbyterianerne og Andre ofte af en Aand, der kaster dem omkuld og for længere Tid aldeles berøver dem al Livsvirksomhed. Dette anse de for en herlig Aabenbaring af Guds

Kraft. En Aabenbarelse fra Gud? Har Vedkommende vundet nogen Kundskab derved? Har Himlens Tæppe været oprullet? Ere Guds Planer blevne afflørede? Have de set eller talt med Engle? Eller har det Tilkommandes Herlighed vist sig for dem? Nej, men deres Legemer have været lammede og Aandens Virksomhed standset; al den Kundskab, man kan erholde af dem, naar de komme til Bevidsthed igjen, er Raabene: Gloria! Gloria! Halleluja! eller lignende usammenhængende Ud- raab; men „Guds Kraft“ have de jo fornummet!

Shakeren vil dreje sig rundt paa Hælen, tilskyndet af en overnaturlig Magt eller Aand; og strax tænker han, at det er en Virkning af Guds Aand; Jumperen vil hoppe og springe og gjøre alle Slags Grimacer; Methodisten vil raabe under Indflydelsen af en eller anden Aand, indtil Himlen selv kunde briste ved hans vilde Skrig, medens Kvækeren, paavirket — som han mener — af Guds Aand, vil sidde ganske stille og ikke sige et Mul. Er Gud Ophav til alt dette? Hvis ikke til Alt, til hvilket da? Saadan en uensartet Masse af Forvirring kan sikkerlig aldrig indkomme i Himmeriges Rige.

Enhver af disse Sekterere paastaar, at han kan bedømme sin Næstes Aand, men ingen af dem kan prøve sin egen, og hvorfor ikke? Fordi de ingen Nøgle have til at lukke op med, ingen Maalestof til at maale med og intet Kjendemærke til at dømme efter. Kan Noget sige Længden, Bredden eller Højden af en Bygning uden Maalestof? Eller kan Noget prøve et Metals Godhed uden en Prøvesten eller beregne Planetstytemernes Bevægelser uden Kundskab til Astronomien? Vist ikke; men dersom Uvidenheden ikke kan bedømme saadanne Ting, hvorledes kan den da beskrive en Lysets Engel? Dersom Satan skulde vise sig i Lysglands, hvem kan da bedømme hans Kulør, hans Tegn, hans Udseende, hans Grad af Herlighed eller Maaden, hvorpaa han aabenbarer sig? Hvem kan opdage Aanden i de franske Profeter med deres Aabenbaringer, Syner og Tilkjendegivelser? Eller hvem kan bedømme Irvingianernes Aand med deres Apostle og Profeter, Syner, Tungemaal, Fortolkninger osv.? Eller hvem kan drage for Lysket og afløre de skjulte Hemmeligheder hos de falske Aander, som saa ofte optræde iblandt de Sidste-Dages Hellige? Vi svare, at Ingen kan gjøre dette uden Præstedømmet og uden at have Kundskab om Lovene, hvorved Aanderne regjeres; thi ligesom „Ingen kjender de guddommelige Ting uden ved Guds Aand“, saaledes kjender heller Ingen Dævelens Aand, hans Magt og Indflydelse uden at være i Besiddelse af Kundskab, som er mere end menneskelig, og uden at faa de hemmelige Virkninger af hans Anslag aabenbarede ved Hjælp af Præstedømmet; ja, man maa ved Herrens Aand lære at kjende den englelige Skikkelse, det fromme Blik og den Midkjærhed, som han saa ofte giver tilkjende som Vrefrygt for Gud, tilligemed den profetiske Aand, den lokkende Indflydelse, det gudfrygtige Udseende og det hellige Skin, hvorunder han skjuler sin Fremgangsmaade og sine listige Bevægelser.

Et Menneske maa kunne bedømme Aander, førend det kan trække denne dævelske Indflydelse frem for Lysket og afløre den for Verden i hele

dens hjælefordærvende Afstyghelighed; thi Intet er skadeligere for Menneskenes Børn end at være under Paavirkning af en falsk Aand og tro, at det er Guds Aand. Tusinder have følt Virkningerne af en falsk Aands frygtelige Magt og sorgelige Indflydelse. Lange Pilegrimsvandringer ere blevne foretagne, strenge Bodsøvelser udholdte, og Lidelse, Glendighed og Jammer have betegnet deres Spor. Nationer ere blevne rystede, Riger styrkede, Lande hærgede, og Blodsudgydelse, Slagteri og Ddelæggelse ere synlige Virkninger af falske Aanders usynlige Indflydelse.

Tyrkerne, Hinduerne, Jøderne, de Kristne, Indianerne, kort sagt alle Nationer ere blevne bedragede, narrede og tilføjede Skade paa Grund af onde Aanders ondskaabsfulde Paavirkning.

Som vi forhen have bemærket, ligger den store Vansteligheid i Uvidenheden om Aandernes Natur, om Lovene, hvorefter de regjeres, og om Tegnene, hvorpaa de kunne kjendes. Dersom Guds Aand er nødvendig for at kunne kjende de Ting, som ere af Gud, saa er den samme Aand ogsaa nødvendig til at afløre Djævelens Aand, hvorfra følger som en naturlig Slutning, at medmindre Noget staar i Forbindelse med eller har Aabenbaring fra Gud og saaledes faar Kjenndskab til Maaden, hvorpaa Aanderne virke, maa han evindeligt forblive uvidende om disse Principper; thi jeg paastaar, at dersom eet Menneske ikke kan forstaa disse Ting undtagen ved Guds Aands Hjælp, saa kunne heller ikke ti Tusinde. Det ligger udenfor den Lærdes Visdom, den Bektalendes Sprog og den Bældiges Magt. Og hvad vi end tænke om Aabenbaring, skulle vi tilsidst komme til den Slutning, at uden den kan man hverken vide eller forstaa Noget om Gud eller Djævelen; hvor uwillig Verden end er til at anerkjende dette Princip, er det dog klart af de mangfoldige Trosbekjendelser og Forestillinger angaaende denne Gjenstand, at den ikke forstaa Noget af dette Princip, og det er ligesaa indlysende, at uden en guddommelig Meddelelse maa den altid forblive i Uvidenhed. Verden har altid antaget falske Profeter for sande, og de, der vare sendte af Gud, ere blevne antagne for at være falske Profeter; derfor dræbtes, stenedes, straffedes og fængsledes de sande Profeter, som maatte skjule sig i Ørkener, Huler og Fordybninger i Jorden, og endstjøndt de vare Jordens hæderligste Mænd, udstødtes de af Samfundet som Landstrygere, medens man opmuntrede, ærede og understøttede Kjeltringer, Gavthve, Hyllere, Bedragere og de fletteste Personer.

Et Menneske maa som ovenfor bemærket have den Evne at kunne bedømme Aander for at forstaa disse Ting, men hvorledes skal man erholde denne Gave, dersom Aandens Gaver ikke eksistere? Og hvorledes kunne disse Gaver erholdes uden Aabenbaring? „Kristus opsoer til Himlen og gav Menneskene Gaver, og han beskiftede Nogle til Apostle, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister og Nogle til Hyrder og Lærere.“ Og hvorledes bleve Apostle, Profeter, Hyrder, Lærere og Evangelister valgte? Ved Profeti (Aabenbaring) og ved Haandspaalæggelse af Præstedømmet, som er organiseret efter Guds Orden ifølge guddommelig Beskiftelse. Apostlene i gamle Dage havde dette Præstedømmes Nøgler — Nøglerne til Guds Riges Hemmeligheder og vare som Følge

deraf i Stand til at oplukke og opklare alle Ting, der henhørte til Kirkens Regjering, Samfundets Belfærd, Menneskenes tilkommende Bestemmelse og Mændernes Virken, Kraft og Indflydelse; thi de kunde kontrollere dem efter Behag, byde dem at vige i Jesu Navn og aabenbare deres onde og hemmelige Foretagender, naar de søgte at føre Menigheden bag Lyset under Religionens Maske og kjæmpede imod Kirkens Belfærd og Sandhedens Udbredelse.

Vi læse, at Disciplene uddrebe „Djæble i Jesu Navn“, og da en Kvinde, som besad en Spaadomsaand, raabte efter Paulus og Silas: „Disse ere den højeste Guds Tjenere, som forkynde eder Saliggjorelsens Vej“, opdagede de Mændens rette Karakter, og skjøndt hun talede til deres Gunst, bød Paulus Mænden at fare ud af hende og frigjorde derved sig selv og Silas for den Bestjæmmelse, der maaske ellers vilde have ramt dem, idet Folk vilde have troet, at de stode i Forbindelse med hende i Udførelsen af hendes utilladelige Gjerninger, hvilket sikkert vilde være bleven lagt dem til Last, dersom de ikke havde tugtet denne Aaand.

En lignende Magt har eksisteret hos Præstedømmet i de forskjellige Tidsalbre. Moses kunde opdage Troldkarlenes Magt og vise, at han var Guds Tjener. Han vidste, da han var paa Bjerget (paa Grund af Aabenbaring), at Israël havde indladt sig paa Afguder; han kunde fremstille Korahs, Dathans og Abirams Synd, afløre Troldkvinders og Troldmænds Færd og udpege Herrens sande Profeter. Josva forstod, hvorledes han skulde opdage den Mand, som havde stjaalet Guldtungen og den babyloniske Raabe (Josva 7 Kap.). Micha kunde udfinde den falske Mand, som inspirerede fire Hundrede Profeter, og dersom hans Raab var bleven fulgt, vilde mange Menneskeliv være bleve sparede (2 Krøn. 18 Kap.). Elias, Elisa, Esaias, Jeremias, Ezeiel og flere andre Profeter besad denne Magt. Vor Frelser, Apostlene og endog Kirkens Medlemmer vare velsignede med denne Gave; thi Paulus siger i 1 Korinth. 12: 7—11: „Men Mændens Aabenbarelse gives hver til det, som er nyttigt. Thi En gives Visdomstale formedelst Mænden; en Anden Kundskabstale ved den samme Mand; en Anden Tro ved den samme Mand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Mand; en Anden Kraft til Undergjerninger; en Anden profetisk Gave; en Anden at bedømme Mænd; en Anden at tale i Tungemaal; en Anden at udlægge Tungeemaal. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Mand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, efter som han vil.“ Alt dette udgik fra den samme Guds Mand og var Guds Gaver. Den ephesiske Menighed var i Stand til ved dette Princip „at prøve dem, som sagde sig at være Apostle, og vare det ikke, og befandt at være Løgnere“ (Aab. 2: 2.)

Bed at efterspore Tingen fra Grunden af vil man finde en væsentlig Forskiel niellem Legeme og Mand. Legemet antages at være dannet af dets Grundstoffer, og Manden antages af Mange at være immateriel, det vil sige uden Bestanddele. Hvad den sidste angaar, tage vi os den Frihed at være af en anden Mening og sige, at Manden ogsaa har sine Bestanddele og Egenstaber, at den er materiel, selv om den er finere

dannet end det for vore Dine synlige Legeme. Vi paaftaa tillige, at den var til før Legemet, at den kan være til i Legemet, at den vil være til, skilt fra Legemet, medens dette henskuldrer i Jorden, og at den i Opstandelsen atter vil blive forenet med sit Legeme.

Uden at indlade mig paa at beskrive denne hemmelighedsfulde Forbindelse mellem Legeme og Aand eller de Love, efter hvilke de eksistere, deres Forhold til hinanden og Guds Bestemmelse med dem, vil jeg kun bemærke, at Menneskenes Aander ere evige; at de styres af Guds Søns Præstedømme; at de ere organiserede efter dette Præstedømmes Orden, hvilket er uden Dages Begyndelse eller Aars Ende; at de alle bevæge sig, hver i sin Virkekreds, og regjeres efter Guds Love; at de, naar de komme tilhøje i Kjødets paa Jorden, befinde sig her i en Prøvestand og, hvis de ere retfærdige, beredes til en tilkommende og større Herlighed, og at gode Menneskers Aander ikke kunne give sig af med Aaander udenfor de foreskrevne Grændser; thi end ikke Mikael, Over-Engelen, turde fremføre en Bespottelsesdom mod Djævelen, men sagde: „Herren straffe dig“ (Juda Brev).

Det lader ogsaa til, at disse Aaander have deres bestemte Grændser, at de have Love, hvorefter de regjeres eller kontrolleres, og at de ere bekjendte med deres tilkommende Skjæbne. Derfor sagde disse Aander, som vare i den Besatte, til Frelseren: „Er du kommen for at plage os før Tiden?“ og da Satan fremstillede sig for Herren iblandt Guds Sønner, sagde Herren til ham: „Hvorfra kommer du? og Satan svarede Herren og sagde: Fra at gaa omkring paa Jorden, og vandre op og ned paa den.“ I Skriften kaldes han desuden den Fyrste, som har Magt i Luften, og det er saare tydeligt, at disse Aaander besidde en Magt, som kun kan holdes i Tømme af dem, der have Præstedømmet, hvilket vi forhen have bemærket i Tilfældet med Skevas syv Sønner (Apg. 19).

Efter at have jagt saa meget angaaende disse Sager i Almindelighed, uden specielt Henhyn til nogen særegen Magt eller Indflydelse, saasom til Troldkarlene i Ægypten, Jødernes Troldmænd og Troldkvinder, Hedningernes Drakler, Sortekunstnere, Spaamænd, Stjernetydere, Maanesyge, eller de, som vare besatte af Djæble i Apostlernes Dage, ville vi nu anføre nogle Exempler paa falske Aanders Virksomhed i nyere Tider samt forsøge ved Hjælp af Skriften at afløre deres sande Karakter.

De „franske Profeter“ vare i Besiddelse af en Aand, som bedrog; de fandtes i Aaret 1688 i Vivario og Dauphiné i stort Antal, hvoriblandt mange Dreng og Piger fra 7 til 25 Aar gamle; de havde besynderlige Anfald, ledsagede af Skælven og Besvimelse, under hvilke de udstrakte Arme og Ben; de forbleve en Stund i en Henrykkelsestilstand, og naar de kom til Bevidsthed igjen, ytrede de Alt, hvad der faldt dem ind.

Gud har aldrig haft Profeter, som handlede paa en saadan Maade; der var aldrig i nogen Tidssalder noget Usømmeligt i Herrens Profeters Fremgangsmaade, heller ikke i Apostlernes eller Profeternes i Apostlernes Dage. Paulus siger, at „Profeternes Aander ere Profeterne underdanige“,

men i de ovennævnte Tilfælde se vi, at Profeterne ere Aanden underdanige, falde omkuld, faa Krampetræfninger, vælte sig og besvime som Følge af Indflydelsen af den Aand, der har fuldstændig Herredømme over dem. Paulus siger: „Alt ste sømmeligen og med Orden“, men i ovennævnte Tilfælde er der den største Uorden og Usømmelighed i Maaden, hvorpaa baade Mænd og Kvinder opføre sig. Det samme gjælder mange af de saakaldte Opvattes Falden omkuld, Vælten omkring, Besvimelser, Rhytser og Henrykkelser i vore Dage, hvilket ikke bevirkes ved Guds Aand; thi denne er ikke en Forvirringens, men en Fredens Aand.

Johanna Southcott paastod at være en Profetinde og udgav i 1804 en Samling Profetier; hun blev Grundlæggeren af et Folk, som endnu findes. Hun skulde f. Ex. paa et bestemt Sted føde en Søn, som skulde være Messias, hvilket ikke slog til. Vortset herfra, hvor læser man da noget Sted i Guds Ord om, at en Kvinde grundlagde en Kirke? Paulus formanede Kvinderne paa hans Tid til at tie stille i Forsamlingerne, men om de ønskede Undervisning om Noget, da kunde de adspørge deres Mænd hjemme. Han vilde ikke tilstede en Kvinde at hyde eller herste eller anmasse sig Myndighed i Menigheden; men i det omtalte Tilfælde er en Kvinde en Kirkes Stifter, Aabenbarer og Vejleder, dens Et og Alt, stik imod enhver anerkjendt Regel, Grundsatning og Orden.

Jemimah Wilkinson var en anden Profetinde, som figurerede vidt og bredt i Amerika i det forløbne Aarhundrede. Hun meddelte, at hun blev syg og døde, og at hendes Sjæl foer til Himlen, hvor den endnu er. Strax derefter fik hendes Legeme Liv paany ved Kristi Aand og Kraft, hvorpaa hun stod frem som en offentlig Lærer og erklærede, at hun modtog umiddelbare Aabenbaringer. Den hellige Skrift paastaar bestemt, at „Førstegrøden er Kristus; dernæst de, som ere Kristi udi hans Tilkommelse; derpaa kommer Enden“. Men ifølge Jemimahs Vidnesbyrd døde og opstod hun igjen før den i Skriften omtalte Tid. Forestillingen om, at hendes Sjæl var i Himlen, medens hendes Legeme levede paa Jorden, er ogsaa urigtig. Da Gud blæste Livets Aande i Menneket, blev det en levende Sjæl; forinden havde det intet Liv, og da den blev borttaget, døde Legemet; ligeledes gif det med Frelseren, da Aanden forlod Legemet; heller ikke hans Legeme blev levende, før hans Aand vendte tilbage i Opstandelsens Kraft. Men Jemimah Wilkinson gjorde gjældende, at hendes Sjæl (Liv) var i Himlen, og hendes Legeme uden Sjælen (eller Livet) paa Jorden levede uden Liv (eller Sjæl).

Irvingianerne ere et Folk, hvis Efterlignelse af Sandheden maaste er den fuldstændigste af alle Nutidens Sektens. De begyndte omtrent for 10 Aar siden (1832) i London i England; de have oprettet Menigheder i forskjellige Dele af England og Skotland og nogle faa i Øvre-Canada i Amerika. Deres Stifter, Hr. Irving, var en lærd og talentfuld Præst i den skotske Kirke; han var en stor Logiker og en kraftig Taler, men tillige vild og sværmerisk i sine Anskuelser. Da han bevægede sig i de højere Kredse af Samfundet og besad Talent og Midkjærhed, hævede han sig til en anset Stilling og grundede et Samfund, der er opfaldt efter ham.

(Fortættes Side 141.)

1 Maj 1903.

Sladder.

(Af Præsident Joseph F. Smith.)

„Giv Ngt paa dine egne Sager“.

Hvis det er passende at gjøre opmærksom paa, hvad denne Kirkes Medlemmer ikke skulle gjøre, saa vil jeg først og fremmest forekrive dem: „Indbland eder ikke i andre Folks Sager, men pas eders egne“.

Der findes hos vort Folk et Motto, som lyder saaledes: „Giv Ngt paa dine egne Sager“, og det forekommer mig, at dette ypperlige „Mormon“-Motto kan benyttes af Alle, som ønske at gjøre Fremskridt og at bringe Noget ud af deres Tid og Levned.

Lad os erindre, at Jntet er saa foragteligt som den ørkesløse Sladder. Byron rammer Sømmet paa Hovedet, naar han lægger Don Juan disse Ord i Munden:

„Forsand mig Jntet saadan Sorg forvolder
som denne væmmelige, onde Sladder,
til hvilken Fanden selv har staaet Fadder.“

Hvor ørkesløst er det dog ikke at gaa omkring og hviffe baade til den Ene og den Anden mystiske Ord, der som oftest ikke ere begrundede i det virkelige Liv, men som kun have til Hensigt at krænke, og som i mange Tilfælde kun ytres for at give det Udseende af, at den, der løber med Sladden, sidder inde med særlige Kundskaber og derfor har Krav paa en vis Respekt. Det er sjældent, at saadanne Handlinger lede til det Gode, eller at de i det Hele taget aabne Djnene for det behagelige eller tiltalende, skønne eller sande hos en Broder eller Søster, Nabo eller Ven. Sladder og Indblanding i Andres Sager har som Regel kun til Hensigt at blotte Næstens Fejl, og de Skandaler, som derved fremkomme, gaa med Budstikkens Il fra Sted til Sted. Det er ikke alene den Person, som bliver krænket, men ogsaa de Personer, som agere Rygtesmæde og stadig beskæftige sig med Andres Fejl, der ville komme til at lide derunder, fordi de ved deres Udfærd bidrage til, at man ikke faar Øje for de gode Sider hos deres Næste, og derved kvæle deres egne ædlere Følelser.

Lad enhver Person spørge sig selv, om det ikke er bedre at søge at udvikle sine egne gode Egenskaber og lægge Mærke til Andres Dyder end at hæmme sine bedre Følelseres Vækst ved at nære en egenjindig Aand, der kun søger at finde Fejl og at indblande sig i Næstens Affærer. Den hellige Skrift understøtter denne Tanke, og den store Salmist siger derom:

„Herre! hvo skal være til Herberge i dit Paulun? hvo skal bo paa dit hellige Bjerg? Den, som vandrer i Oprigtighed og gjør Retfærdighed og taler Sandhed i sit Hjerte; som ikke bagtaler med sin Tunge, ikke gjør sin Næste Ondt og ikke driver Spot med sine Nærmeste.“ At være tilstede i Herrens Paulun vil sige at nyde af den Helligaands Betsignelser. Dette giver tydeligt tilkjende, at den, som spotter sine Nærmeste, vil være udsat for at miste denne Lands Betsignelser. Men, siger En, min Nabo har gjort dette eller hint; han har overtraadt Kirkens Love eller handlet mod dens gode Sædvaner; hvorfor skulde jeg da ikke irettesætte ham? Lad ham spørge sig selv, om det kommer ind under hans Sager, og Spørgsmaalet vil besvare sig selv saaledes, at dersom det ikke vedkommer hans Sager, lad ham da være viis nok til ikke at blande sig i Andres. Thi „hvo, som vogter sin Mund, bevarer sin Sjæl; den, som lader sine Læber vidt op, ham er det til Fordærvelse“, og atter siger Herren ved Salmisten: „Den, som bagtaler sin Næste i Løndom, ham vil jeg udslette.“

Skjøndt disse advarende Formaninger stadig klinge for vore Øren, og det stadig paalægges os at passe vore egne Anliggender, hvad der i tidligere Dage karakteriserede os som et Folk og, takket være Gud, endnu giver os sit Præg, saa er der dog endnu Personer iblandt os, som stadig finde Behag i at blande sig i Andres Affærer, sætte ilde Rygter i Omløb om deres Næste og opægge til Sirid og Riv i deres Omgivelser. De have Ledet til Livet og bryde sig ikke om at udrette Noget for sig selv, men bekymre sig altid om Andres Foretagender og om, hvorledes de udføres. De kunne altid opdage det Ubehagelige, men sjælden noget Godt i nogen Ting, og endnu sjældnere kunne de faa Øje for, at der til Grund for Næstens Handlinger kan ligge ædle Bevæggrunde.

Alle burde afsthy en saadan Mand, og vi burde forene os om at udvikle dens Modsætning: Udelmodighed, Kjærlighed og Højhjertethed mod Alle. Vi møde i Reglen hos Andre de samme Følelser, som vi nære overfor dem, og de betale os tilbage med samme Mønt, som vi selv sætte i Omløb. Det bliver derfor tillige en Pligt for os at møde Andre med Erkjendtlighed og lade dem føle, at vi ere i Besiddelse af en venlig Mand. Denne Fremgangsmaade vil være fordelagtig for os selv; den vil opvække de bedste Egenstaber i os og frembringe en lignende Virkning paa Alle, som komme indensfor Rækkevidden af vor Indflydelse. Den vil tillige — som det bedste af Alt — forsikre os om vor himmelske Faders Velbehag, hvilket vil være nok til under alle Forhold at styrke os i vor Sjæls Udvikling.

Sidste-Dages Hellige! Sæt eders Maal i Udviklingen af en højmodig og godhjertet Mand, en saadan, som karakteriserede Kristi Liv, og som forkyndtes, da Englene istemte Budstabet: „Fred paa Jorden og i Mennefskene Velbehag“, hvilket Budskab atter har lydt ved Evangeliets Gjen-

givelse i vore Dage. Lad eders Dine stedse hvile paa det, som hos eders Medmennesker er af en ædel og ophøjende Natur. Det gjør os selv bedre, naar vi kunne se og tale om vor Næstes gode Egenskaber, og der er en Glæde, som aldrig aflader, ved at betragte den Virkning, som nogle skjønssomme og opmuntrende Ord kunne have paa Mænd, Kvinder og Børn, med hvem vi ere forbundne. Lad Alle prøve det, som ønske at faa den ægte Sødme ud af Tilværelsen.

Den, som er trættefjær, sladder- og dadelshg, vil vanskeligt kunne finde den bedre Side i den menneskelige Natur, og naar han ikke er i Stand til at finde den hos Andre, vil den tilsidst udslukkes i hans egen Sjæl.

Indenfor denne Kirkes Organisation findes der en udstrakt Mark for Udviklingen af alle de menneskelige Egenskabers ædleste Sider. Det tilkommer ethvert Medlem, enhver Embedsmand og enhver af denne store Organisations Foreninger at lede Alt til det Gode, at stille sig forrest i Evangeliets praktiske Tjeneste — Lysets og Fredens, at opbygge og ikke nedbrønde, at opmuntre og ikke undertrykke, at opvække Glæden og drukne Sorgen, at afholde Tungen fra Bagvaskelse og Værestjænderi, at udfolde den menneskelige Naturs bedre Sider ved et behageligt Sidelag og venlige Ord, at passe sine egne Sager, ikke utilbørligt dable og heller ikke finde Fornøjelse i Sladderhistorier, Skandaler, Uvind og Løs Tale.

Hvis disse Raad følges, skal det snart vise sig, at vor Samfundsmoral vil undergaa en Forandring og gjøre vidunderlige Fremskridt; Uhyfjalighed, Skjønhed i vore aandelige Anlæg, Kjærlighed og rene Dyder ville da tiltage blandt Folket, Guds Land vil dvæle i deres Midte, og de bedste Egenskaber hos Menneskene ville skyde frem og udfolde sig som Rosens Blade under Junisolens Straaler.

(Iprn. Era.)

Vor Vandel og vore Sagers Behandling.

I Tilslutning til Ovenstaaende af Kirkens nuværende Præsident anføre vi til de Helliges Opmærksomhed følgende Udtalelse af Kirkens afdøde Præsident Wilford Woodruff:

„Det burde være alle Helliges Stræben i det daglige Liv at efterleve Evangeliets Grundsætninger. Vi kunne ikke overbevise Verden om disse Grundsætningers Guddommelighed paa nogen bedre Maade end ved at vise, hvilken Indvirkning de have paa os selv. Renheden i vor Vandel burde stemme overens med vor Trosbekjendelse; vi skulle lære vore Børn, at Navnet „Hellig“ kun er anvendelig paa de Rene af Hjertet. Dersom vor Religion ikke kan formaa os til at elske Gud og vore Medmennesker og til at handle ærligt og oprigtigt mod alle Mennesker, da er vor Trosbekjendelse unyttig. En af Apostlene udtalte i fordums Tid: „Dersom Noget siger: jeg elsker Gud, og hader sin Broder, han er en Løgner;

thi hvo, som ikke elsker sin Broder, som han har set, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har set?" Det er en Daarstak at sige, at vi elske Gud, dersom vi til samme Tid tale ilde om og forurette hans Børn. Naar vi efterleve vor Religion, tale vi aldrig om vor Næste i den Hensigt at nedværdige ham.

Dersom de Sidste-Dages Hellige altid gjorde det, de burde gjøre, og som deres Religion lærer dem, vilde gode Følelser altid existere, og man vilde aldrig høre om Bagtalelse blandt dem, men Fred, Kjærlighed og god Villie vilde raade imellem dem, hvorjomhelst de fandtes.

Dersom Daarligheder, onde Følelser og Had opstaa iblandt os, er det, fordi vi ikke leve efter vor Religion; thi den frembringer ikke slige Frugter; hvor disse Under findes, er der stor Trang til Omvendelse. Saafremt Noget faar Noget imod sin Broder eller Søster paa Grund af deres Vandel eller Handlinger, viser Evangeliet tydeligt Maaden, hvorpaa disse Medlemmer skulle forholde sig overfor hverandre; dersom Noget føler sig forurettet af en Anden, bør han ikke bagtale ham, men selv gaa til ham og tilkjendegive ham sine Følelser, og dersom et Forlig sluttes, burde Sagen dermed have Ende, men hvis vedkommende Medlemmer ikke kunne forliges, kan Sagen fremlægges for Kirkens retmæssige Autoriteter, hvem det da paahviler at tage saadanne Forholdsregler, som ifølge Kirkens Love kunne tilfredsstille Retfærdigheden og afvende det Onde; ved denne Fremgangsmaade kan Splid og Uenighed hænges og Tillid og Broderkjærlighed opretholdes.

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Missionærer ankom til Kjøbenhavn d. 22 April i bedste Velbefindende. De bleve beskikkede som følger:
 John W. Lew fra Salt Lake City, Utah, i Sundsvall Konference,
 William A. Dahlquist fra Dakley, Idaho, i Gøteborg Konference,
 Carl J. Peterson fra Albion, Idaho, i Gøteborg Konference,
 Henry C. Christensen fra Lago, Idaho, i Bergens Konference.
 Nels R. Peterson fra Dakley, Idaho, i Gøteborg Konference,
 Hans G. Hanson fra Hyrum, Utah, i Malmö Konference,
 John A. Johnson fra Richmond, Utah, i Bergens Konference,
 Carl A. Krantz fra Salt Lake City, paa Missionskontoret i Kjøbenhavn.

Beskikkelse. Istedetfor de afløste Konferencepræsidenter Peter Jensen i Bergen, Peter Christensen i Kjøbenhavn og James C. Petersen i Aarhus ere Ældsterne Niels C. Mortensen, Hans J. Christiansen og Adam L. Petersen kaldede til henholdsvis at præsidere over nævnte Konferencer.

Ved den nylig afholdte Foraarskonference i Kristiania beskikkedes Lokal-Ældste Gustaf Adolph Johansen af Frederikshald til at virke som Missionær i Kristiania Konference.

Forflyttelse. Ældste James S. Jensen i Aarhus Konference er forflyttet til Aalborg Konference.

May 1

Aflæsning. Nedennævnte Missionærer ere blevne ærefuldt afløste fra de respektive Konferencer efter et godt Missionsarbejde og med Tilladelse til at rejse hjem til deres Kjære i Vestens Bjergedale:

John P. Jensen fra Göteborgs Konference,
Peter Jensen fra Bergens Konference,
James C. Petersen fra Aarhus Konference,
Andrew C. Mortensen fra Aarhus Konference,
Gustaf W. Forsberg fra Stockholms Konference,
Emil Anderson fra Göteborgs Konference,
John H. Rose fra Göteborgs Konference,
Peter Christensen fra Kjøbenhavns Konference,
Angus E. Berlin fra Stockholms Konference,
Peter G. Lundell fra Stockholms Konference,
Jørgen S. Jørgensen fra Kjøbenhavns Konference,
Joseph B. Jeppsen fra Bergens Konference paa Grund af sin Hustrus Helbredstilstand.

Foraarskonferencen i Salt Lake City, som afholdtes d. 4, 5 og 6 April, var en af de bedste og mest besøgte Konferencer, der nogensinde er bleven afholdt. Det store og rummelige Tabernakel var under alle Møderne fuldt optaget af opmærksomme Tilhørere, og Herrens Aand hvilede i rigt Maal over baade Talerne og de Forsamlede. Præsident Joseph F. Smith formanede de Hellige til at frigjøre sig fra Gjæld og til at lære den opvoksende Ungdom at blive nyttige Medlemmer af Samfundet. Stavspræsidenternes Rapporter fra Arizona, Idaho og Wyoming vare af en opmuntrende Natur og viste, at Zions Staver voxe, og at Herrens Værk gaar fremad. Grundtonen i alle Talernes Lærdomme var Arbejdsomhed, Ærlighed, Renlighed, praktisk Levemaade, Nætfærdighed, Barmhjertighed, Fred, Dplysning, Gudfrygtighed og Stræben efter de Ting, som høre Guds Rige til. (Deseret News.)

Ældste Andrew Jensen har nu fuldført sin specielle Mission til Europa og ankom d. 3 April til sit Hjem i Salt Lake City. Han medbragte 100 værdifulde Optegnelser og Protokoller af kirkehistorisk Interesse. Ifølge „Vikuben“ ser Broder Jensen ikke medtaget ud trods det anstrengende Arbejde, han har udført; han er som sædvanlig venlig, glad og munter. Den 5 April var han første Taler ved det skandinaviske Konferencemøde og bragte der en venlig Hilsen fra de Hellige i Skandinavien, hvor han havde besøgt mange af Grenene; han udtalte endvidere, at Missionshuset i Christiania snart vilde blive færdigt, og at der paa den kjøbte Byggetomt i Stockholm ogsaa vilde blive opført et Missionshus i en nær Fremtid.

"Prøb Aanderne".

(Fortfæt fra Side 135.)

Irvingianerne have Apostle, Profeter, Hyrder, Lærere, Evangelister og Engle. De paaftaa at være i Besiddelse af den Gave at kunne tale i forskjellige Tungemaal og i enkelte Tilfælde at kunne helbrede.

Den første profetiske Aand htrede sig hos Tomfruernes Campbell, som Hr. Irving traf sammen med paa en Rejse i Skotland. De havde, hvad der kaldtes i deres Sekt, „Ytringer“, der øjensynlig fremkom ved overnaturlig Paavirken. Hr. Irving, som gjorde sig skyldig i den almindelige Wildfarelse, at anse alle overnaturlige Tilkjendegivelser som kommende fra Gud, tog de nævnte Kvinder med sig til London og indførte dem i sin Menighed.

De æredes som Guds Profetinder, og naar de talte, maatte Irving eller hvilken som helst af hans Præster tie stille. De bleve besynderligt paavirkede i Forsamlingen og fremkom med underlige Ytringer i en unaturlig, skingrende Tone, og med en højst ubehagelig Lyd udstødte de nogle faa afbrudte, usammenhængende Sætninger, som vare tvetydige, forvirrede og uforstaaelige. De plejede ofte at udbrøde: „Der er Synd! Der er Synd!“ Og under Indskyldelsen af denne Anklage lod Hr. Irving sig forlede til at falde ned paa sine Knæ i den offentlige Forsamling og bekjende sin Synd uden at vide, om han havde syndet, eller hvori Synden bestod, eller om det gjaldt ham selv eller nogen Anden. Under disse Besættelser bleve de talende Personers Legemer mægtigt paavirkede; deres Ansigter bleve fordrejede; de havde hyppige Krampetrækninger i deres Hænder, og hele Legemet var med Mellemrum heftigt fortrukket. Man autog dog, at de undertiden talte i rigtige Tungemaal, og at deres Udlægninger af og til vare rigtige.

Under Indskyldelsen af denne Aand blev Irvingianernes Kirke organiseret af disse Kvinder, og Apostle, Profeter osv. bleve snart kaldte, ligesom en systematisk Tingenes Orden som ovenfor omtalt blev indført. En Hr. Baxter, der siden blev en af deres fornemste Profeter, siger, efterat han har været i en af deres Forsamlinger: „Seg saa' en Kraft aabenbaret og troede, det var Guds Kraft, og bad, at den maatte komme over mig; det skete saa, og jeg begyndte at profetere.“ I 1833 havde de omtrent 60 Prædikanter, som gif paa Londons Gader og har det Vidnesbyrd, at London skulde være Stedet, hvor de „to Vidner“, som omtales i Johannes' Aabenbaring, skulde profetere; at de („Kirken og Aanden“) vare de to Vidner; at der, naar tre og et halvt Aar vare forløbne, skulde blive et Jordskælvs og stor Ødelæggelse, og at vor Frelser da skulde komme. Deres Apostle bleve sammekaldte til den bestemte Tid og ventede paa Tildragelsen, men Jesus kom ikke, og Profetien blev da bortforklaret paa en tvetydig Maade. De fik hyppigt Tegn af Aanden for at bevise dem, at det, som blev dem tilkjendegivet, skulde finde Sted. Hr. Baxter meddelte om en Paavirkning, han havde modtaget angaaende et Barn. Det blev ham tilkjendegivet, at han skulde be-

føge Barnet og lægge Hænderne paa det, og det skulde blive helbredet; for at bevise ham, at dette var af Gud, skulde han møde sin Broder paa et bestemt Sted, og denne skulde tale visse bestemte Ord til ham. Han mødte ganske rigtig sin Broder, og han tiltalte ham nøjagtigt paa denne Maade, som Aabenbaringen havde forudsagt. Tegnet fandt Sted, men da han lagde sine Hænder paa Barnet, kom det sig ikke. Jeg kan ikke indestaa for Troværdigheden af den sidste Angivelse, eftersom Hr. Baxter paa den Tid havde forladt Irvingianerne, men det er overensstemmende med mange af deres Foretagender, og man har aldrig forsøgt at benægte Sagen.

Der kan spørges: Var der Noget i alt dette, som var urigtigt?

1. Kirken blev organiseret af Kvinder, men „Gud satte i sin Kirke først Apostle, for det Andet Profeter“, og ikke først Kvinder. Hr. Irving satte i sin Kirke først Kvinder, for det Andet Apostle, og Kirken blev grundlagt og organiseret af Kvinder. En Kvinde har ingen Ret til at grundlægge eller organisere en Kirke. Gud har aldrig givet Kvinden den Mission.

2. Disse Kvinder plejede at tale midt under Forsamlingen og irettesatte Hr. Irving eller enhver Anden i Kirken. Skriften siger udtrykkelig: „Du skal ikke udfjælde en Ældste, men tale til ham som til en Fader“; ikke alene dette, men de anklagede hyppigt Brødrene og satte sig saaledes i Satans Sæde, som udtrykkelig kaldes „Brødrenes Anklager“.

3. Hr. Baxter annammede Manden ved at bede om den, uden at efterkomme Anordningerne, og begyndte at profetere, medens den bibelske Maade at erholde den Helligaands Gave paa er ved Daab og Hænders Paalæggelse.

4. Som vi have anført med Hensyn til Andre: Profeternes Mand er Profeterne underdanig, men disse Profeter vare Manderne underdanige, idet Manden regjerede deres Legeme efter Behag.

Men der kan spørges, hvorledes Hr. Baxter kunde faa et Tegn fra en anden Person? Hertil svare vi, at Hr. Baxters Broder var under den samme Mands Indflydelse som han selv, og da Broderen var under den samme Mands Indflydelse, kunde han lettelig bringes til at tale til Hr. Baxter og meddele ham, hvadsomhelst Manden vilde indgive ham, men der var ikke Kraft i Manden til at helbrede Barnet.

Atter kunde der spørges, hvoraf det kom, at de kunde tale i Tunge-
maal, dersom de vare af Djævelen? Vi svare, at de kunde bringes til at tale i et andet Tungemaal ligesaa vel som i deres eget, da de vare under hin Mands Indflydelse, og Djævelen kan friste Gøttentotten, Tyrken, Jøden eller hvilken som helst anden Nation; og dersom disse Mænd vare under hans Mands Indflydelse, kunde de følgelig tale Hebraisk, Latin, Græsk, Italiensk, Tyisk eller ethvert andet Sprog, Djævelen forstod.

Nogle sige: „Prøver Manderne ved Ordet.“ „Hver Mand, som be-
kjender Jesus Kristus at være kommen i Kjød, er af Gud. Og hver Mand, som ikke be-
kjender Jesus Kristus at være kommen i Kjød, er ikke af Gud“ (1 Joh. 4: 2—3). En af Irvingianerne anførte dette Skrift-

sted, medens han var under Indflydelse af en Mand, og sagde derpaa: „Jeg bekjender Jesus Kristus at være kommen i Rjødets.“ Og dog slog disse Profetier ikke til; deres Messias kom ikke, og de store Ting, som de talte, ere blevne til Intet. Hvorom er Talen her? Talte ikke Apostelen Sandhed? Jo, men han talte til Folk, som vare underkastede Dødsstraf i det Øjeblik, de antog Kristendommen, og Ingen, som ikke havde modtaget et personligt Vidnesbyrd derom, vilde bekjende dette og udsætte sig selv for Døden; dette blev selvfølgelig givet som et Kjendtegn for Menigheden eller Menighederne, hvortil Johannes skrev. Men Djævelen udraabte ved en vis Lejlighed: „Jeg kjender dig, hvem du er, du Guds Hellige!“ Her var en fri Tilstaaelse, som under andre Forhold bekjendte, at Jesus var kommen i Rjødets. Ved en anden Lejlighed raabte en af disse Uaander: „Om Paulus vide vi, og Jesus kjende vi“, naturligvis som kommen i Rjødets. Intet Menneſte kan adskille sande Mander fra falske uden de af Gud bestiftede Autoriteter, nemlig Præstedømmet med dets Gaver til at bedømme Manderne. Denne Magt besad de i Apostlenes Dage, men den har været borte fra Verden i mange Aarhundreder.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har ogsaa haft sine falske Mander, og da den bestaar af Medlemmer, udsamlede fra forskjellige Sekter, som have afvigende Meninger, og som have været under Indflydelsen af saa mange Slags Mander, er det ikke til at undres over, om der iblandt os skulde findes falske Mander.

Kort efter, at Evangeliet blev grundfæstet i Kirkeland, og medens Kirkens Autoriteter vare fraværende, optraadte falske Mander; mange forunderlige Syner saas, og vilde, sværmeriske Begreber næredes; Folk løb ud af Dørene under Indflydelsen af denne Mand, og nogle af dem stege op paa Træstubbene, udstødte Jubelraab og foretog sig alle Slags Daarskaber. En forfulgte en Kugle, som han jagde han saa' flyve i Luften, indtil han kom til en stejl Skrænt, fra hvilken han styrtede ned i Toppen af et Træ, hvilket frelste hans Liv, og mange andre latterlige Ting foretoges, der vare skiftede til at vanære Guds Kirke, foraarsage Guds Mands Fjernelse og oprykke og forstyrre de herlige Principer, som vare blevne aabenbarede til Menneſteslægten's Frelse. Men da Autoriteterne kom hjem igjen, blev Manden aabenbaret; de Medlemmer, som vare paavirkede af den, bleve bragte for Raadet, og de, som ikke vilde omvende sig og forsage den, bleve udelukkede.

I en senere Periode var en Shakeraand lige paa Nippet til at blive indført, en anden Gang den methodistiske og presbyterianske Falden omkuld, men Manden blev revset og overvunden, og de, som ikke vilde underkaste sig Kirkens Regler og Orden, bleve udelukkede. Vi have ogsaa haft Brødre og Søstre, som havde en falsk Tungemaalsgave; de plejede at tale med en mumlende og unaturlig Stemme, og deres Legemer bleve fordrejede ligesom de foran omtalte Irvingianeres, hvorimod der ikke er noget unaturligt i Guds Mand. Et saadant Tilfælde fandt Sted i Øvre-Kanada, men blev tugtet af den præsiderende Vældste, et andet i Nærheden af samme Sted, hvor en Kvinde paastod at kunne bedømme Mander

og begyndte at anklage en anden Søster for Ting, som hun ikke var skyldig i, og som hun paaftod at vide ved Manden, men som senere blev bevist at være falske. Hun stillede sig selv frem som „Brødrenes Anklager“; men Ingen kan ved Manders Bedømmelse frembringe en Anklage imod en Anden; de maa bevises at være skyldige ved gyldigt Bevis, ellers staa de som ikke skyldige.

Der har ogsaa i Kirken været tjenende Engle, der vare af Satan, som fremstillede sig som en Uhyets Engel. En Søster i Staten New York havde et Syn; der sagdes hende, at hun skulde gaa til et vist Sted i Skoven, hvor en Engel vilde vise sig for hende. Hun gik derhen til den bestemte Tid og saa et herligt Bæsen nedstige, klædt i Hvidt med rødligt Haar. Han begyndte med at sige hende, at hun skulde frygte Gud, og meddelte derefter, at „hendes Mand var kaldet til at gjøre store Ting, men at han ikke maatte gaa mere end et Hundrede Mile hjemmefra, ellers vilde han ikke vende tilbage“. Dette var Usandhed; thi Gud kaldte ham til at gaa til Jordens Ender, og han har siden været mere end Tusinde engelske Mile fra Hjemmet og er dog i Live. Mange saavel sande som usande Ting taltes af dette Bæsen. Man kunde spørge: Hvorpaa kjendtes denne at være en ond Engel? Paa Farven af hans Haar; det er eet af de Tegn, hvorpaa han kan kjendes; og dernæst paa, at han modsagde en tidligere Aabenbaring.

Vi have ogsaa haft Brødre og Søstre, som have haft skrevne Aabenbaringer, og som have staaet frem for at lede denne Kirke. Saadanne vare en ung Dreng i Kirtland, Isaac Kussel af Missouri, og Gladden Bishop og Oliver Olney af Nauvoo. Drengen lever nu hos sine Forældre, som have underkastet sig Kirkens Love. Isaac Kussel opholdt sig nogen Tid i Far West, hvorfra han skulde gaa til Klippebjergene, vejledet af tre Nephiter, men Nephiterne kom aldrig, og hans Benner forlode ham undtagen nogle af hans Slægtninge, som siden tilbels ere blevne ødelagte af Pøbelen. Gladden Bishop blev bragt for Højraadet, hans Papirer undersøgte, forkastede og brændte, og han selv blev udelukket af Kirken. Han anerkjendte Dommens Rigtighed og sagde, at „han nu saa sin Bildfarelse; thi dersom han havde været styret af de tidligere givne Aabenbaringer, maatte han have vidst, at Ingen skulde skrive Aabenbaringer for Kirken undtagen Joseph Smith“, og bad om Brødrenes Forbøn og Tilgivelse. Oliver Olney var ogsaa for Højraadet og blev udelukket, fordi han ikke vilde lade sine Skrifter undersøge ved Guds Ord. Han beviste derved tydeligt, at han elsker Mørket mere end Lyset, fordi hans Gjerninger ere onde.“

Indhold:

„Brød Manderne“	129, 141	Afsløsning	140
Redaktionelt:		Foraarskonferencen i Salt Lake	
Sladder	136	City	140
Ankomst og Bestikkelse samt Be-		Eldste Andrew Jensen	140
stikkelse og Forslyttelse.	139		

Kjæbenhavn 1903.

Udgivet og forlagt af **Anthony L. Standby**, Korsgade 11. N.

Trykt hos F. E. Borning (B. Peterien).